

Azzal kezdeném, hogy amikor egy rendszeres teológiai professzor felmegy a szószékre, az önmagában még semmire sem garancia. Abból elég súlyos dolgok is ki tudnak olykor-olykor sülni. Mert bizonyára sokunk tapasztalata az, hogy tantételek fejtegetése, vagy a legújabb teológiai „felfedezések” ismertetése, esetleg etikai útmutatások tömkelege még nem válik a palást és a szószék miatt automatikusan prédikációvá. A dogmatikának megvan a maga fontos szerepe a prédikáció folyamatában, de a dogmatika önmagában nem prédikáció.

Szűcs Ferenc az ún. barthi teológia kiváló ismerője és alkalmazója, jól ismeri Barth Károly azon tézisét, amelyet Barth homiletikakönyvének első mondatában így fogalmaz meg: „...a teológia, mint az egyház tudományának művelése, egyetlen területén sem szabad más legyen, mint felkészülés a prédikációra.”¹ Kétségteljes, ha nem egy dogmatikaprofesszortól várhatnánk el joggal, hogy tudja a dogmatika helyét és szerepét a prédikációra való készülés és elmondás folyamatában. A kötetben megtalálható prédikációk egytől egyig bizonyítják annak, hogy Szűcs Ferenc teológiai szakmai mélysége nem lép a prédikációk helyébe, hanem segít elmélyíteni magukat a prédikációkat is.

Hogyan is teszi ezt?

Egyrészt az igehirdető a bibliai teológia kiváló művelője is egyben. A Szentírásnak ez a mélységi látása biztosítja a prédikációk mélységét is. Amit sokszor egy kezdő teológuspalánta még hajlamos rövidre zárni egy prédikációban megfelelő tudás és gyakorlat híján, arra Szűcs Ferenc megfelelő módon mutat rá, hogyan kell elkerülni ezeket a rövidre zárásokat. (Ezt az elektromosságból kölcsönzött képet maga a szerző használja a *Titkok peremén* című prédikációjának elején.)

Egy saját – természeti – képpel élve úgy tudnám ezt szemléltetni, hogy Szűcs Ferenc professzor úr teológiai mélysége egy olyan folyóhoz hasonlítható, amelyik medrének két partja nem engedi a vizet elfolyni, elveszni a felületen, hanem megfelelő (elmélyített) keretet biztosítva a víznek, lehetőséget ad arra, hogy éltető víz maradjon. Így látom én az ő bibliai és rendszeres teológiai szaktudását és helyén való használatát a prédikáció folyamatában, amelyek a bibliai és teológiai mélység által biztosítják az élő víz, Isten Igéjének útját.

Ugyanakkor, a prédikációk szerzője nem csupán teológiai ismeretével, de egyszerre emberismeretével is hozzájárul ahhoz, hogy ezek az üzenetek az olvasóban is elmélyülhessenek. Amikor Illésről, Nikodémusról vagy akár Péterről olvasunk a prédikációkban, olyan érzésünk lehet, mintha rólunk, az olvasóról beszélne az igehirdető. Alkalmazni csak az tud jól, akinek elegendő az emberismerete. Ismeri önmagát és ismeri a hallgatóit is.

S itt szólnék magamról, mint hallgatóról. Több, mint húsz éve van lehetőségem hallgatni Szűcs Ferenc prédikációit a teológiai exhortációkon². Talán túlzás lenne azt mondani, hogy mind a negyven prédikációt most fel tudnám idézni, de arra emlékszem határozottan, hogy mindegyikről úgy távoztunk, hogy érdemes volt eljönni. Főleg teológushallgató korában tud nagyon kritikus lenni egy igehirdető, s ez a szó – „érdemes” – nagy dicsőretnak számít. Ugyanakkor, ha mindre nem is, de több prédikációjára még ma is emlékszem. Az egyik ilyen exhortációs prédikáció szövege a kötetben is megtalálható a Galatákhoz írt levél 6. részének, 1–5. versei alapján, ami után az akkori homiletikaprofesszor csak ennyit mondott: „*Feri, neked nem a rektoriban kellene kínlódnod az adminisztrációval, hanem inkább prédikálnod kellene minél többször.*” Saját motivációim e kötet megszerkesztésére innen fakadnak fel. Mert úgy gondolom, hogy ezeket az igehirdetéseket a Szentlélek nem csak szóban, de így, olvasható formában is képes úgy megeleveníteni, hogy azok elgondolkodtatóak és bátorítóak legyenek az olvasó számára.

Az előszóban azt írtam, hogy prédikálni kegyelem. A kötet prédikációiban többször is találkozunk a kegyelem fogalmával. Az olvasónak az az érzése támad ilyenkor, hogy ezeknek a prédikációknak a

¹ Barth: *Homiletics*, WJKP, 1991. 17.

² A teológia (KRE HTK) közösségének heti rendszerességű istentisztelete szorgalmi időszakban, amelyeken a professzorok prédikálnak. Az *exhortatio* latin szó jelentése buzdítás, bátorítás.

legnagyobb mélysége – a teológiai, ember és önismereti mélységeken túl – természetes módon a kegyelem mélységéből fakad. Boldog érzés olvasóként is megerősödni ugyanabban a kegyelemben, amely hordozta Illést, Jóbot, Nikodémust, Pétert és Pált, vagy akár e kötet szerzőjét, Szűcs Ferencet. Isten ezeken az üzeneteken keresztül ugyanabba a kegyelembé hív és fogad bennünket is, ahova őket hívta, befogadta és megtartotta. Mert aki e kegyelemből él, az tudja, hogy „*Elég neked az én kegyelemem*”, és nem tud mást tenni, mint ezt a kegyelmet hirdetni. Ezekben a prédikációkban az olvasó Isten kegyelmének e mélységével találkozhat.

Jó szívvel ajánlom tehát ezt a prédikációs kötetet mindazoknak, akik tanulni, megerősödni és e kegyellemmel találkozni szeretnének. S nem utolsó sorban, gyakorlati szempontból: karácsonyi ajándéknak is tökéletes választásnak tartom.

Literáty Zoltán Szűcs Ferenc *Titkok peremén. Igehirdetések* című, általa szerkesztett kötetéről